

1. FEJEZET

Ha tudom, hogy mi fog történni, be sem teszem a lábam abba az alagútba. De a hülye döntések már csak ilyenek: amikor meghozod őket, soha nem tűnnek akkora baromságnak.

Az Éjpacsirta Akadémia föld alatti folyosórendszerét megvilágító tündefényfáklyák csak arra elegek, hogy ne fejeljem le az összes sziklafalat, és arra is alig. A futás és csoszogás sajátos keverékét bemutatva mégis a lehető leggyorsabban iszkolok a félhomályban. A hosszú folyosón síri csend van, csak a kövek ropogása hallatszik a talpam alól.

Nem késhetek el a következő órámról. A tanár, Mr. Sullivan a múlt héten megfenyegetett, hogy megbuktat, ha még egyszer pontatlanul érkezem, márpedig akkor nyári korrepetícióra kellene járnom, hogy elvégezzem

a sulit, arról meg *szó sem lehet*. Négy gyötrelmes évet lehúztam az Éjpacsirta Akadémián, kizárt, hogy egyetlen perccel többet töltsék itt a kelleténél.

Befordulok egy sarkon, és megtorpanok. Az előttem feltáruló folyosó vaksötét. Pedig a tündefény örök, tehát valaki szándékosan elvitte innen a fáklyákat, vagy mágiával kioltotta a lángot.

Hegyezem a fülemet, hátha mozgás vagy suttogás neszét hallok, de csak a saját zihálásom tűnik természetellenesen hangosnak a mély csendben. Ezek az átjárók még megvilágítva is vitathatatlanul félelmetesek, nemhogy sötétben. A többi éjpacsirtás diák persze nem parázna ennyire a helyemben.

A többi éjpacsirtás diáknak ugyanis van valamilyen mágikus ereje. Nekem nincs.

A föld alatti folyosókon rövidebb úton és gyorsabban lehet eljutni az akadémia külső épületeiből a központi várba, de az alagutak sötétek, nyirkosak és porosak, ezért a diákok csak ritkán vágják le így az utat. Én nem a kellemetlenségek miatt ragaszkodom máskor a felszínhez. Azért kerülöm ezt a helyet, mert nem érzem magam biztonságban: elsőévesként túl sokszor támadtak már meg az alagutakban.

Elgondolkodom, hogy továbbmenjek-e, vagy visszaforduljak. Egyedül átvágni a vaksötétben rossz. Annál már csak az lenne rosszabb, ha túl későn derülne ki, hogy *nem* is vagyok egyedül.

Az iskolatársaim nyilvánosan, a sulis folyosóin nem bántalmaznak ugyan, de ami az alagutakban történik, az az alagutakban is marad. Ma is csak azért kockáztattam, mert nem volt más választásom, behozhatatlan késésben vagyok elemikémia-óráról. És mivel néhány perc múlva becsöngetnek, abban bízom, hogy a többi diák már rég felért a föld alól a tanterembe.

Abban a pillanatban tehát ez a döntés egyáltalán nem tűnt akkora baromságnak, de azonnal megbánom, amikor borsódzni kezd a hátam. Nincsenek olyan természetes ösztöneim, mint egy alakváltónak, de ami

megérzés jutott nekem, mind arra ösztökél, hogy meneküljek, amerre látok.

– Fuss, nyuszi, fuss! – hallatszik a suttogás az előttem tátongó fekete úrból.

Ez Jules.

A félelem átcsap rajtam, akár a szökőár, egyszerre tölti meg az ereimet tűzzel és jéggel. Ismerem a hangot, és pontosan tudom, hogy most mi következik.

Megfordulok, és rohannék onnan, de már késő, a talaj elnyeli az egyik lábam, és foglyul ejt. Megpróbálom kirántani, de az örült farkasalakváltó a mágiájával összezárja körülötte a harminc centi mély sziklát.

Hiábavaló erőlködésemre mindenfelől kuncogás és vihogás a válasz.

Na ne! Jules nincs egyedül.

Még elkeseredettebben próbálkozom, de tudom, hogy hiába, mert ha ezt a lábamat sikerülne is kiszabadítani, Jules a földmágiával egyszerűen kőbe zárná a másikat.

Mégsem adom fel. Sok mindent lehet rám mondani, de azt nem, hogy könnyedén megadom magam. A farkasalakváltó valószínűleg pont ezért nem hagy engem békén: falkájának alfa nőstényeként természetes ösztöne a dominancia. Meg akarja törni nem csak a testemet, a lelkemet is. Azt persze várhatja. A lelkemet nem kapja meg.

Kavicsropogás üti meg a fületem. Felnézek, Jules és két talpnyalója eszelősen vigyorogva előlép a sötétből. Mindhárman terepszínű zsebes gatyát, sneakert és feszülős, rövid ujjú felsőt hordanak, aminek alja épp-hogy eléri a nadrág derekát. Nagyon erőlködnek, hogy egyszerre tűnjenek divatosnak és keménynek.

Jules évek óta szívózik velem csak azért, mert általános első osztályban egyszer bevertem az orrát, amikor egy tünde kislányt szekált. Akkor pécézett ki magának, de a komoly bántalmazás csak nagyjából kilenc évvel ezelőtt kezdődött, amikor benne felébredt a mágia, bennem pedig nem.

Összességében mégis megérte, mert a tünde kislány, Ensley, és sárkányalakváltó ikerbátyja, Becks, azóta is a legjobb barátaim.

Egyértelmű, hogy kifutottam az időből, ezért egyenesen szembefordulok velük, és kihúzom magam; bár amúgy sem vagyok túl magas, földbe süppedt lábbal pedig még annyira sem.

– Nicsak, ki van itt? – Jules a vállá mögé libbenti hullámos, barna és szürke hajtincseit.

– Ránézésre senki – válaszol Dina, a barátnője és talpnyalója, mire Jules és a másik, vörös hajú farkasalakváltó, Freya felröhögnek.

Nem kérdezem, mit akarnak, mert úgyis tudom. A véretem.

Fogcsikorgatva végigmérem őket. Mágia nélkül akár még hármuk ellen is lenne esélyem, a Juleshoz hasonlóan erős képességgel rendelkező teremtmények általában elég béna harcosok, mert túlságosan a mágiaira hagyatkoznak. Csakhogy a lány földmágiája még így, kiműveletlenül is kivételesen erős. Dina és Freya gyengébbek ugyan, de a kevés mágia is többet ér, mint a semmennyi.

Bárcsak vgre kialakulna bennem is apám alakváltó ereje vagy anyám tündemágiája! Még egy távoli ős bizzarr vámpírképességeinek is örülnék, csak legalább egyenlő eséllyel szállhatnék szembe a bántalmazóimmal. De nem, én itt állok majdnem tizennyolc évesen, jócskán idősebben, mint amikor a teremtményekben általában felébred a mágia, és bennem a leg-halványabb lángja sem pislákol még.

Ismerős érzés, ahogy a mágikus impotenciám miatti keserű harag fel-tolul bennem, akár a nyelőcsővemét égető gyomorsav, de szokás szerint visszanyelem. Semmi értelme dühöngeni olyasvalami miatt, amin úgysem tudok változtatni. Legalábbis ezt mondogatják a szüleim, és hogy milyen erős vagyok mágia nélkül is. A mostanihoz hasonló esetekben azonban a testi erővel nem sokat érek.

Jules előrébb lép, de ügyel, hogy kartávolságon kívül maradjon. Ha csak néhány centivel közelebb kerülne, egy balegyenessel elérném, és

pontosan tudom, hová kell irányozni az öklöm, hogy kiüsssem. Ő viszont tisztában van vele, mire vagyok képes ökölharcban, ezért biztos távolságban marad.

Jules felemeli a kezét, mire egy öklömnyi kődarab reppen a levegőbe előtte. Dina és Freya követik a példáját, éppen csak egy leheténnivel kisebb szikladarabokat választanak. Szánalmasan felvágósak! Ha már meg akarnak kövezni, legalább bepiszkolnák a kezüket!

– Csak nem kiszolgáltatott helyzetbe kerültél, Locklyn? – gúnyolódik Jules, és ragadozószeme gonoszán villan. – De nyugi, ha könyörögsz, hogy eresszünk el, talán kegyes leszek hozzád.

Gyilkos pillantást vetek rá.

– Neked én soha nem fogok könyörögni semmiért!

Jules szája az előbbinél is szélesebb és baljósabb vigyorra húzódik.

– Reméltem, hogy ezt mondod.

Csuklója egyetlen rántásával kilövi felém a követ. Megpróbálok elhajolni előre, de a csapdába esett lábam korlátoz a mozgásban, így a kő a vállamon talál el. A durva sziklafalnak tántorodom, éles fájdalom hasít a karomba, és felülről kavicszapor hullik a nyakamba. Dina és Freya kövei is felém süvítenek. Nem akkora erővel, mint Julesé, de kettő elől nem tudok kitérni egyszerre, így az egyik a homlokomon talál el. Előbb érzem meg az arcom oldalán lecsorgó vért, mint a seb fájdalmát.

Jules Freya tenyerébe csap, én pedig tehetetlenül vicsorogva nézem őket. Reménykedem, hogy megelégszenek a kicsorduló vérem látványával, de hiába. Felváltva dobálnak meg még legalább fél tucat kővel. A fejemet sikerül megvédenem, de már most tudom, hogy holnapra tele leszek színpompás zúzódásokkal.

Amikor három kő repül felém egyszerre, elfordulok, amennyire csak tudok. Amint hátat fordítok nekik, azonnal ökölrel és lábbal rontanak nekem. Vadul csapkodva visszatámadok, és néhány ütést sikerül is bevinnem, de a földbe süppedt lábam miatt nem találom az egyensúlyomat, és

egyikbe sem tudok igazi erőt tenni. Ettől persze még küzdök, mint egy fúria, de csak azt érem el, hogy ők is egyre dühöttebbek, és egy idő után a harc helyett már csak a túlélés a célom.

Egyik ütésük felrepeszti az ajkamat. Vért köpök a lábuk elé, mielőtt egy ököl a gyomorszájamba vágódik. Az ütestől minden levegő kiszökik a tüdőmből, négykézláb a földre roskadok. A lábam végre kiszabadul a sziklabörtönből, de már nem számít, mert moccanni sincs erőm, nem-hogy szembeszállni velük. Összeszorítom a számat, és felkészülök a következő támadásukra, de ők verbális bántalmazásra váltanak.

– Már évekkel ezelőtt véget kellett volna vetni a szenvedéseinek – viczorog rám Jules.

– Pontosan! – helyesel Freya. – Mágia nélküli nyomorék vagy, akit mindenki messzire elkerül.

Mindkettő övön aluli ütés volt, de nekem a szemem sem rebben. Soha senki előtt nem mutatom ki, mennyire fájnak a sértéseik. A véreket láthatják kicsordulni, de a könnyeimet soha.

Valamennyire vigasztal, amikor észreveszem, hogy Freya szeme feldagadt, Julesnak pedig egy vágástól vérzik az arca. Úgy tűnik, néhányszor azért mégiscsak eltaláltam őket. Kár, hogy a farkasalakváltók gyorsan gyógyulnak, és a nyomok egy óra múlva valószínűleg már meg sem látszanak rajtuk.

– Számúzni kéne téged a többi nyomorékkal együtt a Slinker-szigetre – teszi hozzá Dina.

Rajta nem látok sérülést, de a felsője és a nadrágja is koszos lett, sötét copfja pedig félig kibomlott.

A legenda szerint a Slinker-szigetre viszik azokat a teremtményeket, akikben nem elég erős a mágia, de valójában ez csak rémmese, amivel a szülők ijesztgetik a gyerekeket, akik nem fejlesztik elég szorgalmasan a képességeiket. Ebben azért vagyok olyan biztos, mert ha létezne ilyen hely, engem már elhurcoltak volna oda. De még ha a sziget nem is valós, a sértés nagyon is az.

A legtöbb teremtményben pubertás előtt, nyolc-kilenc éves korban fejlődik ki a mágikus erő. Ritka esetekben ez tíz-tizenegy éves korig kitolódhat, de legkésőbb a tinédzserkor elején minden teremtményben felébred valamilyen erő.

Mindenkiben. *Kivéve engem.*

Freyának igaza van. Nyomorék vagyok, és senki nem tudja, hogy miért. Az orvosok azt mondták, bennem is megvan a képesség, csak túl gyenge ahhoz, hogy észlelni lehessen. Én tudom, hogy nem erről van szó. Érzésem, ha lenne bármi nyoma. De a lelkem mélyén biztos vagyok benne, hogy egyszerűen nincs bennem mágia.

Amikor újra levegőhöz jutok, felemelem a fejem, és megint vért köpök. Jules fehér sneakerére célzok, de nem találom el.

Gúnyosan kinevet.

– Undorító vagy. Sőt, még annál is rosszabb: egy senki. Mindenki jobban járna, ha egyszerűen itt maradnál a porban.

Egy intésére por és kavicsok borítanak el. Aztán kacagva sarkon fordul, és a két talpnyalójával a nyomában elsétál.

Feltápászkodom, és letörlöm a számból az államra csorgó vért. A ruhám csupa kosz és vér, a farmerem térde felszakadt. A hajamat már meg sem nézem, biztos vagyok benne, hogy pocsékul fest. Ilyen csapzottan nem mehetek be órára.

A fejemet hátrahajtom, és megtámasztom a sziklafalon, nagyot sóhajtok, és sorban megmozgatom minden tagomat, hogy ellenőrizsem, nem tört-e csontom. A bokám megsajdul, amikor ránehezedek, de valószínűleg nem sérült súlyosan.

Annyira elegendem van ebből! Mit nem adnék érte, ha egyszer mágia nélkül, szemtől szemben megküzdhetnék velük! Megmutatnám nekik, hogy én mit érzek életem minden napján. Hogy milyen gyengének és kiszolgáltatottnak lenni az örökös túlerővel szemben.

– Locklyn! – Az alagutakban visszhangzó nevem hallatán görcsbe rán-

dul a testem, mielőtt felfoghatnám, hogy kinek a hangját hallom. Azután pedig a félelem helyét átveszi a szégyen, és megfordul a fejemben, hogy talán jobb lenne elrejtőzni. Nem mintha számítana, Becks úgymint megtalálna. Ő mindig rám talál.

Néhány szívdobbanásnyi időbe telik csak, és már ott is áll előttem. Izzó, zöld szemével tetőtől talpig végigmér.

– Mi történt?

– Semmi. – Ennél nyilvánvalóbbat nem is hazudhattam volna.

Tekintete megtelik részvétellel, én pedig elfordítom a fejem. Nem ezt az érzelmet szeretném látni a szemében, amikor rám néz.

Kibújik a feszülő pólója felett viselt sötét ingből, közelebb lép hozzám, és letörli vele a vért a homlokomról és az arcomról. A testéből áradó meleg megcsap a hűvös alagútban, én pedig legszívesebben a mellkasához simulnék. Pedig tudom, hogy ez valószínűleg semmit nem jelent, a sárkányalakváltók nem mindig tudják szabályozni, mennyire forrósodik fel a testük.

– Máshol is megsérültél?

– Jól vagyok – jelentem ki elhaló hangon, és ez igaz is. Összeszedtem ugyan néhány zúzódást, de a test sebei begyógyulnak.

Halkan a nevemet mormolja, én pedig ösztönösen ránézek. A gyomrom összeszorul, mint olyan sokszor a tökéletes vonásainak látványától.

Tökéletes állkapocs. Tökéletesen erős arccsontok. Tökéletesen egyenes orr. Tökéletes, zöld szempár és tökéletes, aranyló mézszínű haj, ami tökéletesen hullik a szemöldökére. Tekintetem lejjebb merészkedik a tökéletes szájára, és önkéntelenül ráharapok az alsó ajkamra, amitől azonnal felszisszenek, mert az én számnak viszont mára már így is volt elég baja.

Ne bámuld az ajkát, te idióta!

A testem sóvárog ugyan az érintése után, mégis inkább finoman eltolom magamtól Becks kezét, és kioldalazok, hogy hülyeségbiztos távolságra kerüljek tőle.

A vérfoltos ingének sarkát a nadrágja farzsebébe gyűri, és jófejségből úgy tesz, mintha nem vette volna észre, hogy gyakorlatilag a nyálam csorgott a látványától. A barátságában ragadtak számára íratlan szabály, hogy nem meresztik a szemüket a másokra, de úgy tűnik, ez nekem nagyon nem megy. Főleg az utóbbi évben.

– Ki volt az? – tudakolja éles hangon, és teljesen biztos vagyok benne, hogy ha elárulnám, drasztikus lépésekre ragadtatná magát.

Mert mi így működünk, Becks és én. Bármire képesek lennénk egymásért. A baj csak az, hogy sok évvel ezelőtt ugyan én védtem meg a kistesóját, azóta viszont gyakorlatilag ők harcolnak helyettem. Ez nem egy kiegyensúlyozott barátság, mióta bennük felébredt az erő, bennem meg nem. Korábban nem zavart annyira, most viszont egyre inkább.

Ezért csak a fejemet rázom.

– Nem számít.

Az arcáról a gyengeség utolsó nyomai is eltűnnek. Valószínűleg éppen azt képzelem el, hogyan égeti szénné azt, aki ilyet tett velem, és bevalom, hogy ettől alaposan ellágyul a szívem, de elfojtom a feltoluló érzelmeket.

– Locklyn! – Figyelmeztetésként használja a nevemet, és fenyegetően közelebb lép hozzám, de én felemelem a kezem, és megállítom.

Finoman fogalmazok, mert azt szeretném, ha megértené, mennyire hálás vagyok, hogy aggódik értem, mégis határozottan a tudtára akarom adni, hogy ebből nem engedek.

– Az ilyen ügyeket most már egyedül kell megoldanom.

Durván hátrasimítja a homlokába hullott hajtincseket, és végigmér. Szemén látszik a belső küzdelme. Tudom, tiszteletben akarja tartani a kérésemet, ugyanakkor természetes ösztöne, hogy védelmezze azt, amit a magáénak tekint. Barátjaként én egyértelműen ebbe a kategóriába tartozom.

Végül tehetetlenül felsóhajt.

– Erről majd még beszélünk. Most meg kell találnunk Enst, ő is téged

keres. – Majd a kérdő pillantásomra válaszként megvonja a vállát. – Aggódtunk érted, amikor nem értél oda időben az órádra.

Lehunyam a szemem, és felnyögök, de nem a testi fájdalomtól. Most már nemcsak simán elkésem elemi kémiáról, de legalább az óra feléről lemaradok. Komolyan könyörögnöm kell majd Mr. Sullivannek, hogy ne buktasson meg. Vagy talán jobb lenne beadni neki, hogy szörnyen megbetegedtem?

Amikor kinyitom a szemem, a tekintetem megáll Becksen.

– Honnan tudtad egyáltalán, hogy nem értem be órára? Te nem is jársz velem kémiára!

– Ens szólt. Ő a raktárakat és vécéket nézi épp végig.

Bólintok, mert tény, hogy szokásom raktárakban és vécékben elrejtőzni.

Szerencsés vagyok, hogy ilyen barátaim vannak. Ez erőt ad, hogy lassan elinduljak a folyosón. Becks mellett már nem félek a sötét szakaszokon sem: épelméjű teremtménynek eszébe sem jutna megtámadni őt. Becks a generációnk legerősebb sárkányalakváltója.

Néhány lépés után azonnal kiszúrja, hogy sántítok a jobb lábamra, ezért se szó, se beszéd, felkap. Megfordul a fejemben, hogy ellenkezzek, követeljem, hogy azonnal tegyen le, mert járni még képes vagyok magam is, de tudom, hogy úgysem hallgatna rám, ezért csak mereven gubbasztok a karjában, és nagyon igyekszem nem elolvadni a mellkasán.

A vár első emeletére nyíló ajtóhoz érve letesz. Szándékosan nem veszek róla tudomást, hogy a szívem hevesebben kezd dobogni, amikor a testem végigcsúszik az övén, és a testének bőrömön maradó melegét sem vagyok hajlandó érezni, miközben ő elfordul tőlem, és kikukucskál az ajtó résén. Nem megy könnyen. Nagy levegőt kell vennem a háta mögött, és ráparancsolni a testemre, hogy inkább a sajgással meg a fájdalommal legyen elfoglalva, ne a bizsergéssel.

Becks a válla felett visszanéz rám.

- Tiszta a levegő, mindenki órán van.
 - Rendbe kell hoznom magam – mondom neki.
- Bólint, kitárja az ajtót, és előreenged.

Csendben sétálunk végig a sötét fapadlón, csak a lépteink zaja visszhangzik a szekrényekkel végigrakott, neogótikus kőfalak között. Az Éj-pacsirta Akadémia fura keveréke az ősinek és újnak: a várszerű főépület, ahol épp járunk, az 1800-as években egy gazdag földbirtokos otthona volt, az iskolához azonban a tizenkétezer négyzetméteres telken több melléképület is tartozik. Ezek egyike sem olyan régi, mint a vár, az elmúlt évszázadban épültek, de külsejük a főépület díszesen faragott kőfalait utánozza. Még a sportközpontnak és a tornateremnek is meredek nyeregretetős és bástyákat terveztek. A melléképületek beltereit modern stílusban újították ugyan fel, a vár belseje azonban nem sokat változott az építés óta, csak fürdőszobákkal és folyosói szekrényekkel szerelték fel, meg modern bútorokkal rendezték be.

Mielőtt eltűnnék a mosdóban, Becks közli, hogy ő majd kint megvár, és őrt áll az ajtóban. Megkönnyebbülten sóhajtok föl, amikor odabent sem talállok senkit.

Hála a Teremtőnek!

A nyugalmam viszont csak addig tart, amíg meg nem látom magam a tükörben. A *csapzott* nem elég erős kifejezés a külsőmre. A hajam úgy néz ki, mintha hónapok óta nem fésülködtem volna, a rengeteg kőportól nem is gesztenyebarna, hanem inkább szürkésfehér. Az alsó ajkam felhasadt, és már jócskán fel is dagadt, az állam vörös a vértől ott, ahol Becks megpróbálta letörölni. Az arccsontomon a zúzódás már kezd élnék színekben pompázni, a hajam vonalán pedig száradt vér feketélik, ahol a kő eltalált. A ruhám pont olyan zilált, mint a viselője.

Nem csoda, hogy Becks ilyen riadtan pislogott rám. Úgy nézek ki, mint akin áthajtott egy teherautó. Így nem mehetek be órára!

Hirtelen kivágódik az ajtó, én pedig ösztönösen beugrom az egyik

vécéfülkébe, becsapom és még magamra is zárom az ajtót. Lélegzet-visszafojtva hallgatom, ahogy a túsarkú cipő kopogása felém közeledik.

Csak nehogy megint Jules legyen az, könyörgök magamban némán. Abból a szörnyetegből mára elég volt.

– Locklyn! Hol vagy?

Megkönnyebbült sóhaj szakad föl belőlem. *Ensley.* Hát persze, Becks a tünde ikertesóján kívül senki mást nem engedett volna a mosdóba.

– Idebent – szólok neki, de nem dugom ki az orrom a vécéfülkéből. Most, hogy már láttam, milyen állapotban vagyok, nem ragaszkodom hozzá, hogy mások is megnézzenek.

Közelebb lép, és megáll az acélajtó túloldalán.

– És ma még kijössz? – kérdezi, amikor látja, hogy nem bújok elő.

– Inkább nem.

– Mégis miért? – Hallom, hogy dobol a lábával a kőpadlón, és elképzelem, ahogy karba font kézzel, türelmetlenül ácsorog odakint.

– Mondjuk úgy, hogy nem nézek ki túl jól – válaszolom a testemet borító vérfomokra és foltokra gondolva.

Kuncogni kezd.

– Ezzel nem értek egyet. Szerintem te mindig cukin nézel ki.

Elhúzom a szám. Valószínűleg nincs a világon olyan tizenhét éves, aki örülne, ha cukinak nevezik. A plüssállatok meg kiscicák cukik, nem egy randiképes nőstény teremtmény.

– Nem úgy értettem – dörmögök morcosan.

– Tudom – mondja tovább nevetgélve –, de kérlek, bújj elő, hogy legalább felmérjem, mit csináltak veled.

Nagyszerű! Ezek szerint Becks beszámolt neki.

Kinyitom a zárat, és hagyom, hogy az ajtó kitaruljon. *Ensley* nagy, zöld szeme elkerekedik, amikor megpillant. Aztán csak bámul rám. Eddig doboló magas sarkú, szegecses csizmájának orra megáll a levegőben. Velem ellentétben ő most is makulátlanul fest. Derékig érő, szőke haja ruganyosan

omlik a hátára, mára lila tincseket húzott bele tünde-
glamúrral. Az ejtett vállú, nyomott mintás póló, amit a fekete bőrdzseki alatt visel, pontosan olyan ragyogóan fehér, mint reggel, amikor felvette. A csajos rockerfarmer pedig szándékosan hasított a megfelelő helyen. Én viszont úgy nézek ki, mint akit csak slaggal lehetne rendesen lemosni.

– Mi történt? – kérdi, miközben elsétálok mellette a mosdókagyló felé.

Válasz helyett hideg vízzel megmosom az arcom. Egy papír kéztörölő jelenik meg mellettem a levegőben. Dörmögve megköszönöm, és megtörölöm az arcom, hogy megszabaduljak az államra száradt vértől. Miután végeztem, újra megnézem magam a tükörben. Egy fokkal jobb. De csak egy fokkal.

– Oké, hadd halljam, ki volt az már megint! – néz rám szúrósan Ensley.
– Leo és a hordája?

Nem válaszolok, ezért tovább találgat.

– Lilith és a mondvacsinált hippibandája? – utal az egyik tünde-
klikkre, akikkel egyszer-kétszer már összerúgtam a port.

Erre sem reagálok.

– Jules és az agymosott falkája?

A tekintetem rávillan a tükörben, ő pedig felsóhajt.

– De Becksnek el ne áruld! – suttogom, nehogy a fiú meghallja az ajtón keresztül.

Ensley összeszorítja a száját, de végül bólint. Mindketten tudjuk, hogy Becks milyen tud lenni. Nem Julest akarjuk megvédeni, hanem őt, hiszen mióta kikiáltották a sárkányok trónörökösének, azóta nemcsak a szülei, hanem az egész Sárkánytanács nagyítóval figyeli minden egyes mozdulatát. Becks nem beszél nyíltan erről, de látjuk, mennyire nyomasztja, hogy meg kell felelnie a Sárkányok Háza következő vezetőjével szemben támasztott kihívásoknak. Nem élheti a mindennapi tinédzserek életét, mert hivatalosan is sokkal többre hivatott.

A barátnőm az ujjai közé fogja az államot, és először az egyik, aztán a másik irányba fordítja az arcom, hogy alaposan szemügyre vegye a felda-

gadt ajkamat és vörösen virító arccsontomat, aztán halkan fütyönt, mielőtt elereszt.

– Ezúttal tényleg jól elbántak veled.

Újra feltámad bennem a harag Jules és a talpnyalói iránt. Kitépek egy papírtörölt a tartóból, megnedvesítem, és letörölgetem vele a hajam szélére száradt vért. Mire végzek, kosz már nem marad az arcomon, de a sérüléseim így még feltűnőbbek.

– Gyere közelebb! – szól Ensley, és megmozgatja a levegőben az ujját. – Hadd segítsék legalább a mai napot túlélni!

Felkészül, hogy glamúrral rejtse el arcomon a nyomokat, kezében fehéren ragyog fel a tündemágia.

– Benne vagyok! – csapom össze lelkesen a tenyerem. Szélesen elvigyorgok, de azonnal fel is szisszenek, mert ettől újra felhasad és szivárogni kezd az ajkamon a seb.

Ensley megvárja, amíg felitatom a cseppeket, aztán úgy egy centire az arcom két oldala mellé emeli a tenyerét. Felerősödik a kezéből áradó fény, én pedig becsukom a szemem, és élvezem a felém áradó mágia meleg, bizsergető érzését.

Ensley kitűnően ért ehhez. A képességét valószínűleg az apjától, a nagy erejű tündétől örökölte, akinek tündeglamúrral átítatott szépségápolási termékeit a világ minden táján ismerik. Ensley és Becks ikertestvérek ugyan, mégis különböző teremtményszakhoz tartoznak, ugyanis míg a lány az apjuk, a fiú az erős sárkányalakváltó anyjuk tulajdonságait örökölte. Szüleik közösen irányítják a B&A Beauty nevű jövedelmező kozmetikai céget, amit még az ikrek kisbaba korában alapítottak.

Ensley alig egy perc alatt végez. Amint leereszti a kezét, a tükörhöz fordulok, hogy megcsodáljam az alkotását. A tündemágia lenyűgöző dolog, a zúzódás szinte alig látszik az orcámon, a számban pedig továbbra is érzem ugyan a fájdalmas lüktetést, de ránézésre az ajkam sértetlen, piros és telt. Azt hiszem, erre szokták mondani, hogy csókos ajak. Nem mintha

bárki meg akarna engem csókolni. Elég szomorú, hogy mindjárt betöltöm a tizennyolcat, és még soha senkivel nem csókolóztam.

Ámulok a sima és ragyogó arcbőröm láttán. Az orromon és a szemem alatt ülő szeplők most kivételesen nem gyerekesé teszik az arcomat, hanem érdekessé. A hajam viszont még mindig merő borzalom.

Amint ez a gondolat megfogalmazódik bennem, Ensley a kezembe nyom egy hajkefét, én pedig munkához látok, kifésülöm a tincseket, és kirázom belőlük a koszt. Egy idő után úgy döntök, ennél sokkal jobb már nem lesz, de azért ellenőrzöm a tükörben, nem maradt-e a frizurámban nagyobb törmelékdarab.

– Ugye tudod, hogy te vagy a legjobb? – jegyzem meg, amikor visszadom barátnőmnek a hajkefét, és gyorsan megölelem.

Az égre emeli a tekintetét.

– Hát persze hogy tudom.

Ekkor tűnik fel valami. Közelebb hajolok a tükörhöz.

– Te nagyobb szemeket adtál nekem?

Megvonja a vállát.

– Lehet. De kit érdekel? Holnapra úgyis lekopik a glamúr. – Tetőtől talpig végigmér. – De ezzel is csinálnunk kell valamit – int a testem többi részére, aztán kibújik a bőrdzsekijéből, és a kezembe nyomja. – A pólód fekete, azon nem látszanak a vérfoltok, de a farmeredet le kell cserélni.

Végignézek a térdemen felszakadt, foltos nadrágon.

– A tesicuccomban van egy leggings.

– Az jó lesz – bólint. – Ha most elindulunk, akkor a következő órára még beérsz.

Vállára kapja a hátizsákját, és a kijárat felé megy.

– Várj! – szólok utána. – Neked nem kell velem jönnöd. Ne hagyd ki miattam az egész órát!

– Nem gond – vonja meg a vállát. – Mr. Sullivan imád engem.

Ez igaz ugyan, de attól még be fogja írni a hiányzást. Ensley-t azon-

ban nem igazán érdekli a sulis. Egyrészt őstehetség a mágiában, másrészt pontosan tudja, hogy nem kell továbbtanulnia, érettségi után azonnal beállhat a családi vállalkozásba dolgozni. Feltéve, hogy addig nem fedezi fel valaki a rockbandáját. Akárhogy is, a bukáson kívül neki nagyjából bármi belefér, ezért nincs túl nagy büntudatom, amiért a kedvemért lóg az óráról.

– Bárcsak engem is imádna! De nekem beígérte, hogy ha még egyszer elkésem az órájáról, akkor megbuktat.

Ensley legyint, mintha ezzel el is hessegetné a problémát.

– Emiatt ne parázz! Majd azt mondom neki, hogy sugárban hánytál a vécén, amikor megtaláltalak. Ha beteg vagy, nem buktathat meg.

Rámosolygok a legjobb barátnőmre, és most még az sem zavar, hogy nekem a tanár biztosan nem hinné el, ha megpróbálnék beadni neki egy ilyen sztorit, Ensley-től viszont simán el fogja fogadni. Kissé megkönnyebülök, hogy emiatt nem kell aggódnom, mert inkább nem végzem el a sulit, mint hogy nyári korrepetálásra kelljen járnom.

Becks már nem áll az ajtó előtt, mert Ensley elküldte órára. Ő viszont elkísér a tesiöltözőbe, és segít, hogy a következő órára már valamelyest összeszedetten mehessek be. A tündeglamúrnak köszönhetően a nap hátralevő részét viszonylag simán átvészelem, de képtelen vagyok túltenni magam a törtéteken. Minél többet gondolkodom, annál dühösebb leszek, és egyre csak nő bennem a feszültség, akár egy kuktában. Ki kell engednem a gőzt, és ennek csak egyetlen módját ismerem.